

Скажи мені правду, мій добрий козаче

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Є.П. Гребінці

Скажи мені правду, мій добрий козаче,
Що діяти серцю, коли заболить,
Як серце застогне, і гірко заплаче,
І дуже без щастя воно защемить?

Як горе, мов терен, всю душу поколе,
Коли одцуралось тебе вже усе,
І ти, як сухеє перекотиполе,
Не знаєш, куди тебе вітер несе?

"Е ні, – кажеш мовчки, – скосивши билину,
Хоч ранок і вечір водою полий,
Не зазеленіє; кохай сиротину,
А матері й батька не бачити їй".

От так і у світі: хто рано почує,
Як серце заплаче, як серце здихне,
Той рано й заплаче... А доля шуткує –
Поманить-поманить та й геть полине.

А можна ж утерпіть, як яснее сонце
Блисне і засяє для миру всього,
І гляне до тебе в убоге віконце?..
Осліпнеш, а дивишся все на його.